

Περί των κεκοιμημένων

Ορθοδοξία / Θεία Λατρεία

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Το Σάββατο, πριν την Κυριακή της Απόκριω, είναι αφιερωμένο σ' όλους τους απ' αιώνος κεκοιμημένους, γνωστούς και αγνώστους. Η Μάνα Εκκλησία θυμάται όλους όσους έφυγαν απ' αυτό το φθαρτό κόσμο και υπάρχουν, χωρίς το σώμα, στη «χώρα των ζώντων».

Δεν είναι, βέβαια, τυχαία η επιλογή εκείνου του Σαββάτου και η ονομασία του ως «Ψυχοσάββατο». Την Κυριακή θ' ακούσουμε το «Ευαγγέλιο της Κρίσεως», όπου μας μιλά για τη τελική κρίση των ανθρώπων. Η κρίση θα στηριχθεί στην αγάπη προς τον πάσχοντα συνάνθρωπο ως έκφραση της αγάπης μας στο Θεάνθρωπο. «Εφόσον εποιήσατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, εμοί εποιήσατε» (Ματθ. 25,40).

Η κόλαση, ως άρνηση της αγάπης και βίωση του εγωκεντρισμού, γίνεται βάσανο και φωτιά που επιλέγει μόνος του ο άνθρωπος. Δεν έφτιαξε κι ούτε στέλλει ο Θεός κανένα πλάσμα του στην κόλαση.

Ο Θεός μας, ως αγάπη που δεν αλλοιώνεται και δεν εξαρτάται από τη δική μας συμπεριφορά, προεκτείνει την αγάπη Του και τη χαρίζει σε όλους είτε τον αγαπούν είτε όχι.

Έτσι, και οι κεκοιμημένοι δέχονται την αγάπη του Θεού και ευφραίνονται, ανάλογα με τη δεκτικότητά τους. Στηριγμένοι σ' αυτή την αγάπη του Μεγάλου Θεού μας, δεόμεθα κι εμείς υπέρ «πάντων των από περάτων έως περάτων της οικουμένης κεκοιμημένων ευσεβώς ορθοδόξων χριστιανών»[1]. Η αγάπη απευθύνεται στην Αγάπη, όχι για εξιλέωση αλλά για συντονισμό, συνεργασία, ώστε όλοι να χαρούν κι όχι να φοβηθούν κατά τη Β' παρουσία του Κυρίου που έρχεται «κρίναι ζώντας και νεκρούς» (Σύμβολο Πίστεως).

Είναι δεδομένο ότι οι νεκροί δεν μπορούν να κάνουν κάτι για τον εαυτό τους, να μετανοήσουν, να καθαρθούν, να αγιαστούν. Ό,τι έκαναν έκαναν. Γιατί δεν έχουν πια το σώμα ενωμένο με την ψυχή. Γι' αυτό χρειάζεται να προσευχόμαστε γι' αυτούς στο σπίτι ιδιαιτέρως, όπως και στην Εκκλησία κοινά. Τα μνημόσυνα με τα κόλλυβα με σιτάρι παραπέμπουν στην ανάσταση και αφθαρτοποίηση των σωμάτων. Η ελεημοσύνη «για την ψυχή τους», ως έκφραση αγάπης, τους αγγίζει ως να έγινε απ' αυτούς.

Το όνομα του καθενός, κατά τη μνημόνευση από τους ιερείς, φανερώνει τη ζωντανή παρουσία τους, αφού το όνομα δείχνει την ύπαρξη-παραουσία του προσώπου.

Στα τρεχάματα και στα προβλήματά μας, που μας κάνουν να βλέπουμε αγχωμένοι και κοντόφθαλμα τον κόσμο, ας σταματήσουμε λίγο για να ασχοληθούμε με τους αγαπημένους κεκοιμημένους, που περιμένουν από μας τη μνημόνευση της αγάπης μας, για ν' ανασάνουν, να αναπαυτούν, να υπάρξουν, να ζήσουν. Και μαζί τους κι εμείς, ώστε όλοι μας να γίνουμε ένα, μέσα στην παρουσία του ζώντος Κυρίου μας που νίκησε το θάνατο δια του θανάτου κι έκαμε το θάνατο ύπνο, τους πεθαμένους κεκοιμημένους, τα νεκροταφεία κοιμητήρια.

«Μνήσθητι, Κύριε, κι ανάπαυσε πάντας τους κεκοιμημένους αδελφούς ημών, εν χώρα ζώντων».

[1] Δέησης υπέρ των κεκοιμημένων το Σάββατο των ψυχών.

isagiastriados.com

<http://bit.ly/2NHuXax>